

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מרומה לקטן צבית הגרנות היינו כשאנו יודע לישא את כפיו והא דמנן צבית הקורא את המגילה עומד (מגילה דף כד. טס) דקטן אינו נושא את כפיו היינו עומד עמו אצל עם הגדולים נושא כדאשכחן גבי שיר של מוקדש פרק א'ין נערכין (ערכין דף יג.) דמנן בין רגלי [הלוים] היו עומדים ועערי הלוים היו נקראים והא דלמרינן צביליה פרק קמא דחולין (ד' כד: טס) נתמלא זקנו ראו לעשות שליח צבור ולירד לפני המיזה ולישא את כפיו (ט) עד שיתמלא זקנו איכה לאוקומה בימידי שאין עמו אחר אי נמי לישא את כפיו צבניות וצבעה שמרצים צבניות כגון ציום הכפורים וצבעו' וצבעמדות וכן צריך לחלק נמי משום לירד לפני המיזה דבהקורא את המגילה עומד (מגילה ד' כד.) מנן קטן קורא צבורה אצל לא פורס על שמע ולא יורד לפני המיזה ולא נושא את כפיו משמע הא גדול יורד לפני המיזה ורף על פי שלא נתמלא זקנו אלא על כחך צריך לאוקומה היא דחולין כגון לעשות שליח צבור קבוע ולירד לפני המיזה ציום הכפורים וצבעניות וצבעמדות:

היודע לשחוט אוכלין משחימתו אמר רב הונא ביהוא שגדול עומד על גביו ויכול לאכול כזית דגן מרחיקין מצואתו ומימימי רגליו ארבע אמות אמר רב חסדא יהוא שיכול לאכול בכדי אכילת פרס אמר רב חייא ברביה דרב ייבא ובגדול אע"פ שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס דכתיב ויוסף דעת יוסף מכאוב היכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח שנאמר איש לפי אכלו רבי יהודה אומר עד שיכול לברר אכילה כיצד נותנין לו צרור וזורקו אגוז ונוטלו:

הדרן עלך לולב הגזול

לולב וערבה ששה ושבעה (ההלל והשמחה שמונה סוכה (ג) וניסוך המים שבעה החליל חמשה ויששה לולב שבעה כיצד יו"ט הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה ושאר כל הימים ששה ערבה שבעה שבעה ערבה שחל להיות בשבת ערבה שבעה ושאר כל הימים ששה מצות לולב כיצד (בשבת) (ט) יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת מוליכין את לולביהן לחר הבית והחזוני מקבלין מהן וסודרין אותן על גבי איצמבא והוקנים מניחין את שלחן בלשכה ומלמדו אותם לומר כל מי שמגיע לולבי לידו הרי הוא לו במתנה למחר משכימין ובאין והחזוני זורקין אותם לפניהם והן מחטפין ומכין איש את חבירו וכשראו ב"ד שבאו לרדי סכנה התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו: **גב' אמאי טלמול בעלמא הוא ולידחי שבת אמר רבה** (הגדה שמוא יטלנו בידו וילך אצל בקי ללמוד ויעבירו

רבינו הגאון

היודע לשחוט אוכלין משחימתו אמר רב הונא והוא שגדול עומד על גביו ויכול לאכול כזית דגן בכדי אכילת פרס מרחיקין מצואתו ומימימי רגליו ארבע אמות אמר רב חייא ברביה דרב ייבא ובגדול אע"פ שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס דכתיב ויוסף דעת יוסף מכאוב היכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח שנאמר איש לפי אכלו רבי יהודה אומר עד שיכול לברר אכילה כיצד נותנין לו צרור וזורקו אגוז ונוטלו:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לולב והשמחה וכו' שנתה צלמים דהיינו ליל מולד צבעי דבליה לא נטמנו:

מוסף רש"י

והשמחה. בשלמים (פסחים ט.א.) גזירה שמוא יטלנו בידו. וצמקת לא גזיר, דאין צמקת שנת דרבנן צמקת (ר"ה כס.).

מוסף תוספות

א. שבליה אי אפשר לזכות שאין שחיטת קדישים בליה. מאלי. ב. וכן גמין כי מקלע שבת ביום ראשון אי אפשר בשלמים דלמשחינתו בשבת לא אפשר ולא למשחינתו משום דבעיא זביחה בשבת שמחה כדנפקא לן מוחבת שלמים ושפחת. רמב"ם. ג. כיון דלא אפשר בבשר שלמים אלא בבשר אלא למצוה מן המוכרח כל היובא דאפשר אכל לא לכבד. רמב"ם.

הגהות הב"ח

היודע לשחוט אוכלין משחימתו אמר רב הונא ביהוא שגדול עומד על גביו ויכול לאכול כזית דגן מרחיקין מצואתו ומימימי רגליו ארבע אמות אמר רב חסדא יהוא שיכול לאכול בכדי אכילת פרס אמר רב חייא ברביה דרב ייבא ובגדול אע"פ שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס דכתיב ויוסף דעת יוסף מכאוב היכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח שנאמר איש לפי אכלו רבי יהודה אומר עד שיכול לברר אכילה כיצד נותנין לו צרור וזורקו אגוז ונוטלו:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לולב והשמחה וכו' שנתה צלמים דהיינו ליל מולד צבעי דבליה לא נטמנו:

מוסף רש"י

והשמחה. בשלמים (פסחים ט.א.) גזירה שמוא יטלנו בידו. וצמקת לא גזיר, דאין צמקת שנת דרבנן צמקת (ר"ה כס.).

מוסף תוספות

א. שבליה אי אפשר לזכות שאין שחיטת קדישים בליה. מאלי. ב. וכן גמין כי מקלע שבת ביום ראשון אי אפשר בשלמים דלמשחינתו בשבת לא אפשר ולא למשחינתו משום דבעיא זביחה בשבת שמחה כדנפקא לן מוחבת שלמים ושפחת. רמב"ם. ג. כיון דלא אפשר בבשר שלמים אלא בבשר אלא למצוה מן המוכרח כל היובא דאפשר אכל לא לכבד. רמב"ם.

הגהות הב"ח

היודע לשחוט אוכלין משחימתו אמר רב הונא ביהוא שגדול עומד על גביו ויכול לאכול כזית דגן מרחיקין מצואתו ומימימי רגליו ארבע אמות אמר רב חסדא יהוא שיכול לאכול בכדי אכילת פרס אמר רב חייא ברביה דרב ייבא ובגדול אע"פ שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס דכתיב ויוסף דעת יוסף מכאוב היכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח שנאמר איש לפי אכלו רבי יהודה אומר עד שיכול לברר אכילה כיצד נותנין לו צרור וזורקו אגוז ונוטלו:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לולב והשמחה וכו' שנתה צלמים דהיינו ליל מולד צבעי דבליה לא נטמנו:

מוסף רש"י

והשמחה. בשלמים (פסחים ט.א.) גזירה שמוא יטלנו בידו. וצמקת לא גזיר, דאין צמקת שנת דרבנן צמקת (ר"ה כס.).

מוסף תוספות

א. שבליה אי אפשר לזכות שאין שחיטת קדישים בליה. מאלי. ב. וכן גמין כי מקלע שבת ביום ראשון אי אפשר בשלמים דלמשחינתו בשבת לא אפשר ולא למשחינתו משום דבעיא זביחה בשבת שמחה כדנפקא לן מוחבת שלמים ושפחת. רמב"ם. ג. כיון דלא אפשר בבשר שלמים אלא בבשר אלא למצוה מן המוכרח כל היובא דאפשר אכל לא לכבד. רמב"ם.

הגהות הב"ח

היודע לשחוט אוכלין משחימתו אמר רב הונא ביהוא שגדול עומד על גביו ויכול לאכול כזית דגן מרחיקין מצואתו ומימימי רגליו ארבע אמות אמר רב חסדא יהוא שיכול לאכול בכדי אכילת פרס אמר רב חייא ברביה דרב ייבא ובגדול אע"פ שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס דכתיב ויוסף דעת יוסף מכאוב היכול לאכול כזית צלי שוחטין עליו את הפסח שנאמר איש לפי אכלו רבי יהודה אומר עד שיכול לברר אכילה כיצד נותנין לו צרור וזורקו אגוז ונוטלו:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה לולב והשמחה וכו' שנתה צלמים דהיינו ליל מולד צבעי דבליה לא נטמנו:

מוסף רש"י

והשמחה. בשלמים (פסחים ט.א.) גזירה שמוא יטלנו בידו. וצמקת לא גזיר, דאין צמקת שנת דרבנן צמקת (ר"ה כס.).

מוסף תוספות

א. שבליה אי אפשר לזכות שאין שחיטת קדישים בליה. מאלי. ב. וכן גמין כי מקלע שבת ביום ראשון אי אפשר בשלמים דלמשחינתו בשבת לא אפשר ולא למשחינתו משום דבעיא זביחה בשבת שמחה כדנפקא לן מוחבת שלמים ושפחת. רמב"ם. ג. כיון דלא אפשר בבשר שלמים אלא בבשר אלא למצוה מן המוכרח כל היובא דאפשר אכל לא לכבד. רמב"ם.

ח א מ"י פ"ז מלכות
לולב הלכה כה:
ב ב טו"ט ע"א ס"ח ס"ח
ס"ק פ:
ג ג מ"י שם הלכה ג:
ד ד מ"י שם הלכה ג:
ה ה מ"י שם הלכה ג:

רבינו הנואל

בסוכה כתוב בסוכות
תשבו בשבעת ימים,
ובמלואים כתוב וכתם
אהל מועד תשב יומם
ולילה שבעת ימים, מה
להלן במלואים לילה
כבימים, אף בסוכה חייבין
לישב בה לילות כבימים.
מתני' ערבה שבעה
כיצד יום שבעי ב',
ערבה בשבעי מאי טעמא
דדוחה שבת. אמר ר'
יוחנן לפרסמה שהיא
כיון התורה ב', ובשבת
היא. ואסקא אמרי
כיון דאפקיה מראשון
אוקמה אשבעי. ואקשין
אי הכי שרעיה מן התורה
היא שחתיא ביום שבעי
ניטלה, דדוחה שבת אצ"ל
בני [ארץ] ישראל רדיעי
בקיבועא דירחא, וידועים
שדדאי היום יום שבעי
של חג הוא, ודוחה ר'
אבין וכל נחתי מערבא
אמרי איקלע יום שבעי
של חג שבת, ולא נטלו
בר ביום ערבה, ועלתה
בקשיא. ושי רב יוסף,
כיון דלא אשכח דתיב
לקיחה בערבה בפירוש,
כי הבלתה מפורשי מצות
ערבה, ורלמא דבוקיפה
היא, וקיום מצותה
בבוקיפה, ולפיכך לא
הוצרכו לנטילה ערבה,
ולחך לא דחי נטילה
שבת. ומחובא אביי ממתני'
דקמיני לולב וערבה, מה
לולב בנטילה אף ערבה
בנטילה. ומשני לא הא
כדאיתא הוא כדאיתא,
לולב בנטילה וערבה
בבוקיפה. ואסקא אמר ר'
אלעזר לולב דתנן אתו
היום היו מקיפין את
המזבח שבעה פעמים,
בלולב. ומתביין מיהא
דתיב ליל דדוחה את
השבת בתחלתו וערבה
בסופה, פעם אחת חל
שבעי על ערבה להיות
בשבת, והביאו מורביית
של ערבה מערב שבת
והניחום בלשבת ב', עד
ושמטום [מ]תחת האבנים
והביאום וקפסום בידי
המזבח לפי שאין ביהוסין
פורים שחובוט ערבה
דוחה את השבת. ויהא
חיבוט דכי נטילה הוא,
ואמיה. אמרת ובוקיפה.
ופיקתין לעולם יום שבעי
של ערבה מן התורה,
וכל מילתא דאנן בני
הוצא לארץ לא דחיקן
ליה אינונו בני בני ארץ
ישראל לא דחי ליה. איני,
והא לולב שחל להיות
יום טוב ראשון בשבת
דלדידהו דחו,

תשבו תשבו לגורה שוה. לא לגמרי יליף ממלואים דהתם אי
אפשר לישן צעורה כמו צהר שהיה במקום עורה דגמרי
(סוטה ד' מה): אין ישיבה צעורה אלף למלכי בית דוד בלנד^א ואילו
כאן אסור לישן חוץ לנסוכה: **שלא** בית דין מיייתי לה. מע"ש
ולמחרת אינה מצוה לכל אדם אלף
הכהנים מקיפין זה את המזבח
דפי' בקונטרס דישאל אף יכולין
להקיף כמתן פ"ק דכלים (מ"ח) דלין
ישראל נכנס צין האולם ולמזבח ולכן
הוצרך בקונטרס לטעם זה שהכהנים
שלומי צ"ד מה יש לו להועיל^ב ועוד
דא"כ ליתקן נמי בלולב שיביאום
שלומי צ"ד ולידמו אלף ודאי הדבר
מלוי זה שהכהנים ורזין הן ולא
אחו לדי חילול שבת אלף לולב לכל
מסור כיון דלא דמי בשראל ככהנים
נמי לא דמי ומיהו קשה דפריך
האידנא נמי לידחי והאידנא ערבה
לכל מסורה ובקונטרס דחך לפרש
לידחי ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד:
א איקלע. שהיו מעבירין ללולב או
אחד מן החדשים כשהיו רואים
שאייר בשבת שבעי של ערבה והכי
אמר בירושלמי ר' סימון מפקד לאלין
דמתשקין פ"ן דמתשקין דלא אחי
מקעתא בשבתא ודלא אחא ערבא
בשבתא ואי דמיקתון עבדון מקעתא
ולא מעבדון ערבא משמע דמיש
פס יום ערבה מתקיעת שופר ולולב
וגם עכשיו אנו מחשבין דלא מיקלע
יום ערבה בשבת ואשופר ואלולב לא
חיישין אע"פ שיום ראשון דלוריימא
ומימה דליום ערבה שהוא זכר
למקדש בעלמא חיישין והאחי
דלוריימא לא חיישין ו"ל דלין הכי
נמי דהני דכתיבי צדיקא לא אחי
לפקוקי פבו צדיקא שנים אלף ערבה
דרבנן אחי לפקוקי פבו^ג ועוד
דמסקת שבדין מרי יומי וכי מיקלע
יום ראשון בשבת אין שופר בטל
לגמרי דמוקשין צדיקא אע"ג דכי
צלו עדים קודם הנמנה לא עבדי
צדיקא אלף חד יומא מ"מ צמזא לארץ
עבדין מרי יומי אלף צדיקא של
ערבה דלימא אלף חד יומא דלא
אפשר למיעבד השמיני על הספק
לפי שהוא י"ט אס היה בטל לגמרי
משמחת תורת ערבה:

והביאו מרביות ש"ש ערבה
מע"ש. כאן לא היו
מתנין כל מי שזיג ערבה של
חצירו הכי הוא צממנה כמתן גבי
לולב למ"ד בפירוקן דלעיל (דף לה).
ערבה הלכה למשה מסיני לא גמרי
משלכס ולאצא שאלו נמי דדרש
מדכתיב ערבי אחת ללולב וחתם למקדש אלמא צני משלכס גבי
מקדש כמו לולב מ"מ גבי לולב שכל אחד מביא לולבו לחר הבית
והחנינו מקצבין מידה היו זריקין להתנות אלף ערבה שלומי צ"ד
מיימתי ולא היו אחד מן זוכה זה עד למחרת שבת ועוד להכהנים
מקיפין את המזבח ולא היו כל כך מרובים ועוד דרזין הן:
אמרי

הס הימה ידס עם הפרושים: והביאום הכהנים וקפסום כו'. אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמזבח. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעם ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המזבח ברגליהם ואחר כך זוקפין אותה: ואלף ילימתי
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צדיקא דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן בקציעא דירחא^ה:
לדידהו

ששנו יומם וליילה ולולב מצותו שעה אחת שלא נאמר צו אלף לקיחה:
מאי עמעא דוחה. ולא גזור בה כי היכי דגזור בלולב דהא הכא נמי
לימא מן המורה בגבולין כשאר ימי החג לגבי לולב ואמאי לא גזור
בה במקדש: **לפרסמה** שהיא מן הסורה. לפי שאינה מפורשת מן
המורה צדיקא שצקו לה רוחא למידימי

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

מרביות טעיות: והכירו **צנן** צייסוסין. הרגישו תלמידי צייסוס
והן זדוקים ואינם מודים בערבה שאינה מפורשת מן המורה:
וכצטום. טעמו כמו צדיקא כצדי דרממנא למאך כך צממכת צרכות
(דף י'). ו"מ כמו יכבד עונותינו (מכילתא ו' מ"ה) כסית כל חטאתם
סלה (תהלים פה): **סחם** האצנים. ויודעים הם צממתיים שלא יטלטלו
למחר האצנים: **עמי** הארץ. שלא היו צדיקים באיסור טלטול
אלף ישראל לא היה נכנס צין האולם ולמזבח. ומדקתני חיבוט
ערבה מכלל דכד נטולין אותה ומענעם ומקיפין זה הכהנים את הכהנים את המזבח ברגליהם ואחר כך זוקפין אותה: ואלף ילימתי
כיון דבנטילה הוא יש לעשות לו זכר למקדש ולידחי צדיקא דילה שבת: כיון דאנן. בגולה לא דחינן משום דלא קים לן בקציעא דירחא^ה:
לדידהו

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה במקדש
בנטילה דלידחי השמא ערבה איסורא
מדרבנן זכר למקדש נידחי שבת:
דלמא צדיקא. לא היו נטולין אותה
צד אלף זוקפין אותן צדידי המזבח
לחוד כמתן צממתי' והשמא ליכא
מוצא היכא זוקפה: **ואוסו** היס.
צדיקא מדקתני פעם אחת ושבע
פעמים ש"מ הקפה ברגל סביב
המזבח הוא וצממה מקיפין לאו ערבה:
לא בלולב. מקיפין לאחר שקפו
הערבה סביב המזבח: **בסחילופו**.
צ"ד ראשון: **וערבה** בסופו. צדיקא:

שבת חד יומא כדי לפרסמה שכן
המורה היא: לולב נמי נידחו. צדיקא
ימיס במקדש כדי לפרסמו שהוא מן
המורה כל שבעה דהא לא מפרשא
צדיקא דאירא למיטעי ולמימר דהאי
ושמחתם לפני ה' שבעת ימים^ו ולא
שמחתם לולב קאמר: **שלומי** צ"ד
מייסי לה. מע"ש ולמחרת אינה
מצוה לכל אדם אלף הכהנים מקיפין
זה את המזבח: אי הכי. לילכא
למיגור זה מידי והוא כל שבעה
במקדש מן המורה: **כל יומא נמי**.
דאיקלע בשבת נידחי מאי שנה חד
יומא ותו לא: **אחי** לפקוקי לולב.
לזולוי בלולב משום דלא דמי בלולב
אלף צדד יומא והא דמי כל יומא
אחי למימר לולב לאו מצוה תשבת
היא: **ולידימי**. ערבה צ"ד ראשון
בלולב: **לאו מוכחא מילתא**. דמשום
ערבה הוא דמפרסם שהיא מצוה
דאמרי משום דנתנה לדחות אלף
לולב נדחית אף אלף ערבה ועיקר
משום לולב הוא: **צדד מהנך**. צדיקא
משאר הימים: **אוקמה** אשבעי.
יום מסויים או ראשון או אחרון:
האידנא נמי. לאחר חורבן צדיקא
ערבה חד יומא כדאמרינן לקמן
(ד' מד). מנהג נביאים היא בגבולין
כיון דליכא למימש מידי לידחי צדיקא
ויטלוה וימטוה שלומי צ"ד דין
לפרסמה שהיא במקדש מן המורה
שהרי לא גזרו עליה צדיקא ולאחר
חורבן מי גזר עליה: לא ידעינן
צדיקא דירחא. ושמא אף שבעי
שלנו שבעי: לא איקלע. הס
מעבדים את אלולב או אחד מן
החדשים כשרואין שאירע שבעי
בשבת: **וכל נחסי**. כל הסיעה
שירכו מא"י לצבל ושעלו מבבל לא"י
וחזרו: **מאן לימא לן**. דערבה

